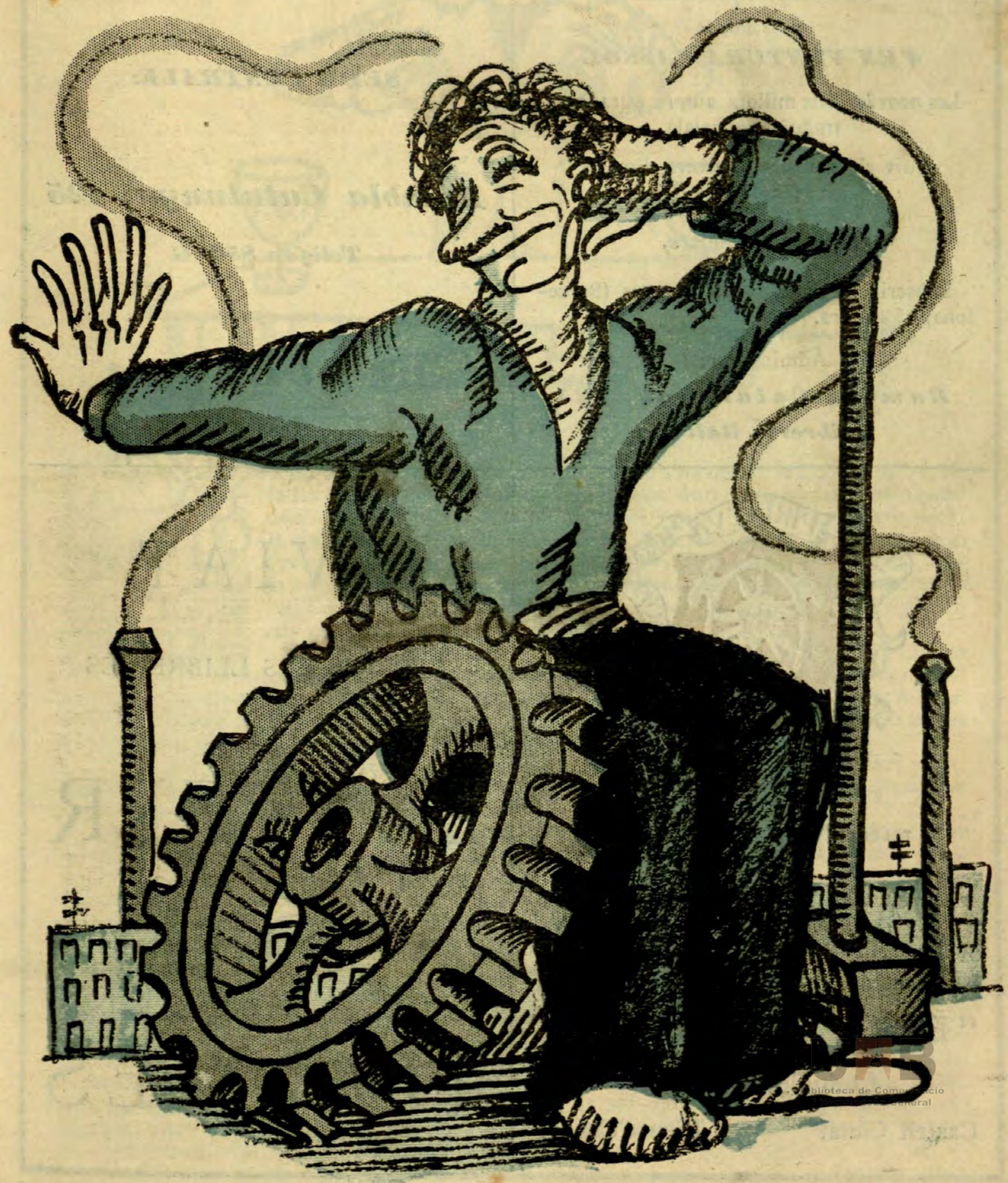
Any II - Núm. 23
1 de maig 1924
Subscripció:
Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

La corresp.ª a l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

20 cms.

1.er DE MAIG

—Fa tres mesos que no hi ha feina. Com ho farem ara per fer festa?

LA NOVEL·LA ESTRANGERA

Publicació quinzenal

sota la direcció

d'EN VENTURA GASSOL

Les novelles dels millors autors estrangers traduïdes al català

Surt els primers i tercers dimarts de cada mes

Preu: 50 cèns.

Subscripció semestral, 5 pessetes (Barcelona) i 5'25 fora.

Administració:

Rambla Catalunya, 125

Llibreria italiana

LLIBRERIA ITALIANA

SEDE CENTRALE:

Rambla Catalunya, 125

Telèfon 850-G

BARCELONA

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124 / A BARCELONA, NÚM. 2023-A / A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

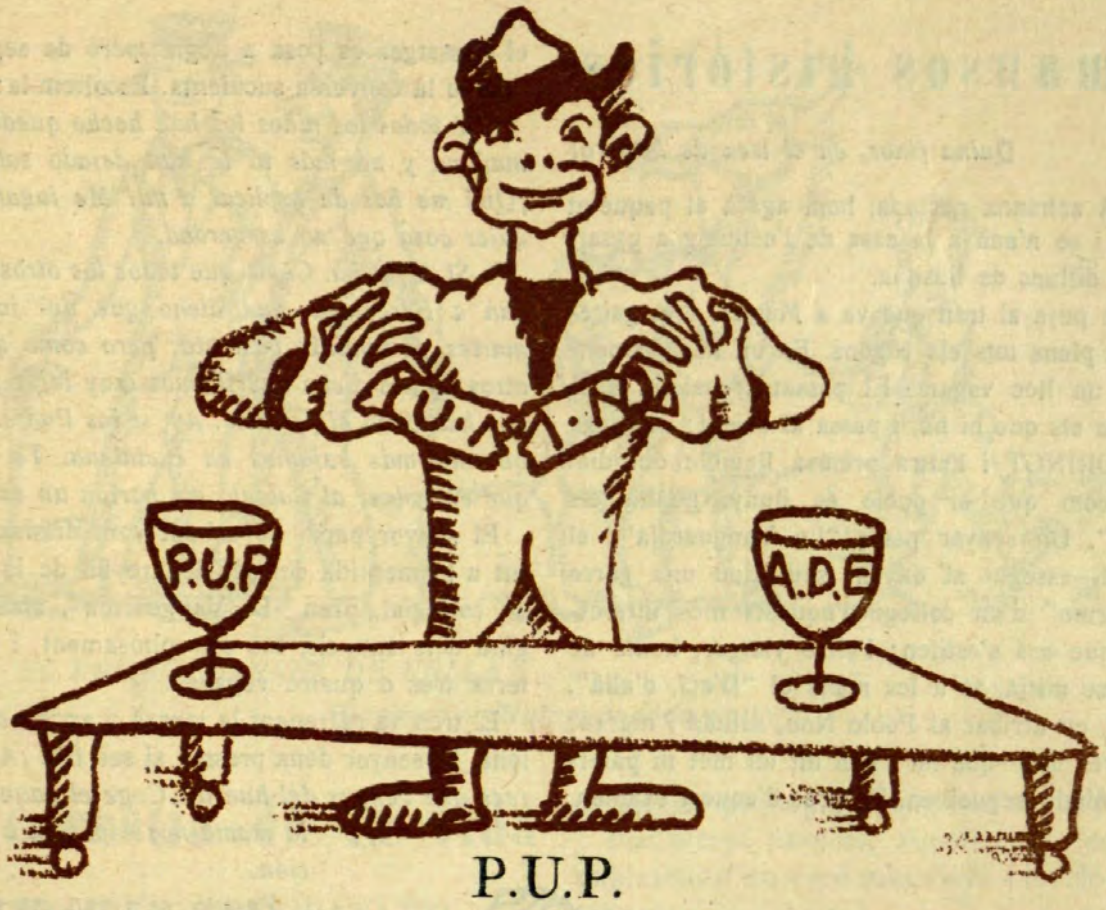
Quingles i Escaler

Castell Ciutat (Seu d'Urgell)

AVIAT

A TOTES LES LLIBRERIES

LLATZER DE TORMES

P.U.P.

Com un bolado? Diuen que com un bolado s'ha desfet, la gloriosa U. M. N. Ja ho deia la vella, que no hi ha mal que duri cent anys; com també deia que sempre hi ha un pitjor. I que a cadascú li arriba la seva hora, és així que mor com un ànec sense haver-hi hagut cap espeternec. I res; pot esdevenir que una mona es converteixi en pop, o en pup, que fa pupa, com aquelles malures explosives que sobrevenen a les criatures, i que fet i fet, serveixen per embellir-les, encara, segons diuen, un cop passada la marfuga.

Uns quatre anyets i mig ha vingut a durar la U. M. N. Ella va nàixer en moments històrics, filla de la cèlebre «Liga Patriótica». Ella mor (?) en un moment no menys històric. Durant aquests quatre bons anys n'ha fet moltes, de coses. Caldria l'oratòria de tot un Castelar, per no dir la del Noi de Tona, per cantar les seves glòries, per dictar, d'una manera digna, la seva oració fúnebre.

Però què diem, oració fúnebre? Si mirat, i ben mirat, no ha pas mort. Filant prim, hauríem de dir que s'ha transformat. Oh, mai no prou admirada condició dels calàpats, que canvien de color, segons el color que els volta!

Sí... La U. M. N. no ha fet altra cosa que transformar-se. I això és una demostració de la seva vitalitat, de la seva adaptabilitat envejable. No li aplicarem allò de «lo mismo sirvo para un fregado que para un barrido»: ho trobaríem irreverent, tractant-se de cosa tan respectable com la U. M. N. Però podrem dir d'ella que és tanta la seva puixança de vida, que d'una es converteix en dues. Una sola peça de bolado serveix per a ensucrar dues copes: el partit d'«Unión Patriótica» (P. U. P.), i el d'«Acción Democrática Española» (A. D. E.). Què voleu més?

Hi ha alguns animalons, com és ara la sargantana, que també tenen la qualitat de poder-se fer en dos trossos; de manera que si els talleu la cua, la resta del cos no hi coneix res, i la mateixa cua continua movent-se i bellugant-se; però és una cosa efímera, al cap de poc es mor.

Això aquí no passarà: totes dues branques, ambdós trossos tindran vida esponerosa. I mentre els darrers raigs de sol tocaran la sala per un cantó, per l'altre ja sortirà l'alba: serà dia sense intercepció, vida que no s'estronca un sol moment, en llenguatge cinematogràfic: sessió contínua. I serà tot ben aprofitat sempre: els talls i les engrunes.

Gent nova, vida nova.

FLUMELL.

Biblioteca de Comunicació

Romansos històrics

Quina finor, en el tren de Mataró!

LA setmana passada, hom agafà el paquetet i se n'anà a la casa de l'estiueig a pasar-hi fins dilluns de Pasqua.

Hom puja al tren que va a Mataró, i ja gairebé són plens tots els vagons. En un departament hi ha un lloc vagant. El passatger saluda amb cortesia els que hi ha, i passa al seient; desplega EL BORINOT i l'altra premsa llegible del dia. Però com que el poble és lluny, guaita els "veïns". Un senyor porta "La Vanguardia"; el seu fill—assegut al davant seu—duu una gorra d'"informe" d'un collegi d'aquests més interessants que ara s'estilen; l'altre viatger, home de la classe mitja, té a les mans el "D'ací, d'allà". Aquest, en arribar al Poble Nou, saluda i marxa; els altres dos—que no s'han dit un mot ni paternal ni filial—segueixen. Després d'aquest examen, el passatger es posa a llegir; però de seguida el distreu la conversa suculenta. Escoltem-la:

—*Y todos los niños los han hecho quedar hasta mañana y no más tú te han dejado salir hoy? ¡Qué me has de explicar a mí! Me jugaría cualquier cosa que no es verdad.*

—*Sí, sí, papà. Como que todos los otros se quedan a Barcelona, han dicho que del jueves al martes ya tendrán bastante; pero como que nosotros hemos dicho que íbamos muy lejos por esto nos han dado el permiso. Ay, si los Padres sabían que no más bajamos en Badalona. Te aseguro que en volver al Colegio me harían un escándalo.*

El senyor papà, no sabent com dissimular l'ajut a la mentida del seu tendre fill de la gorreta de collegial, pren "La Vanguardia", obre la pàgina dels anuncis, tús estrepitosament, i escup a terra tres o quatre vegades.

El tren va refrenant la marxa, i arriba *en* Badalona. El senyor dóna presses al seu fill: *¡Anda, parece que vengas del huerto! Coge el paquete, que la mamá nos esperará a la estación.*

Passen, se'n van, no saluden; però s'enduen "La Vanguardia".

I, abans d'arribar a la porta del vagó, *el senyor* torna a escupir a terra.

Així va deixant mostra de civilització, i ensenyant a escupir a terra.

El passatger ha guaitat per la finestreta, i ha vist una senyora tota envellutada de vestit, que ha besat repetidament el xicotet. Després, el passatger ha observat que el bordegàs tenia les galtes acarminades fortament, i que la senyora havia perdut la color acarminada de la meitat dels llavis.

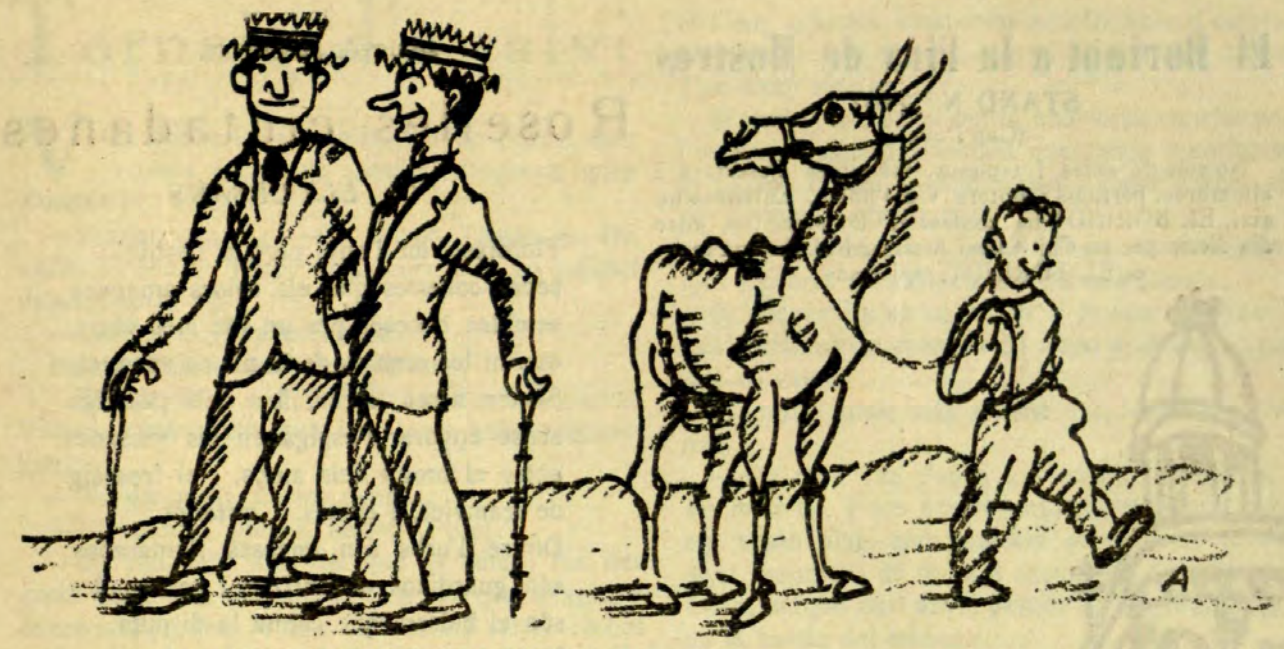
I ha pensat: Ve't aquí un miracle que encara no l'havia llegit mai enlloc!

VER I DICUS

—Em va pendre el rellotge, l'agulla de corbata, la cartera...
—Però no anaves armat?
—Sí, però la pistola no me la va trobar.

AQUEST NÚMERO D'«EL BORINOT» HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

EL PRIMER BARRET DE PALLA

El pencu: — *Malaguanyada palla!*

La carestia de la vida

HISTORIA DE LES PATATES

AQUESTA planta tan preada i popular, per pobres i rics, segons llibres històrics, fou importada d'Amèrica, on ja era usada abans del descobriment del Nou Món.

Aproximadament, l'any 1586, un anglès trameté de Virgínia alguns tubèrculs a la cèlebre reina Isabel d'Anglaterra. De llavors ençà és conreà a Europa com a planta curiosa i d'ornament.

Alguns homes de ciència no volien que s'importés aquella planta meravellosa, dient que portava la lepra. Per fi, el cèlebre agrònom francès Parmentier introduí la patata a França.

El govern del seu país posà a la seva disposició una gran extensió de terreny inculte i arenós, que ell havia ja escollit, amb l'intenció de probar que la patata creix en terreny pobre.

Poc temps després, aquell camp es cobrí totalment d'un verd magnífic, i les flors aparegueren.

Parmentier ofrenà un bell ram d'aquelles flors al rei Lluís XVI, el qual se'l posà en l'ullal del seu vestit. Tots els cortesans imitaren el gran monarca, i en tot arreu la flor de la patata triomfà.

. . . . . .

Sembla que avui dia hom vol tornar als temps de Lluís XVI, per declarar i fer pagar les patates com article de luxe i d'ornament; perquè al preu que van...

Escoltin: si entre tots féssim una subscripció per a regalar al dignissim senyor Alcalde un pom de flors d'aquesta mena—amb tots els respectes i honors sigui dit!—bo i pregant-li a veure si pot donar-hi una empenteta, perquè el popular es digni baixar una mica de la seva categoria de diamant...

JORDI DEL VAL.

Crònica de Cultura (II): *«Para sacar el abono de los toros se exige más documentación que para el desempeño de alhajas». — Cogida de Rubito en la plaza de Madrid. — Cogida del diestro Angelillo, en Barcelona. — En Málaga: cogidas de Barajas y Fuentes Bejarano. — En Granada: grave cogida de Ginatillo de Zafra. — En San Fernando: cogida de Levita. — Madrid: ... y Valencia II tomó una cornada.*

(Còpia de les titulars a doble columna de certa premsa).

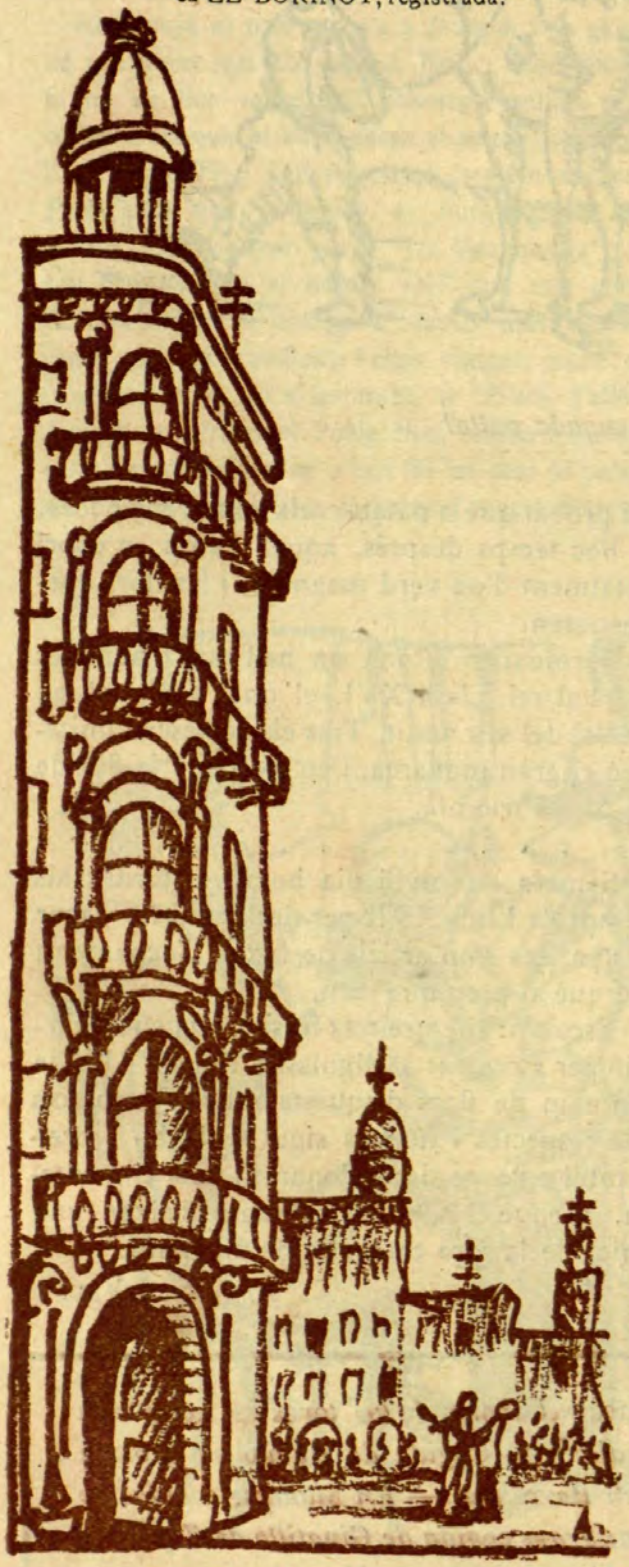
UAB Universitat Autònoma de Barcelona Biblioteca i Hemeroteca General

El Borinot a la Fira de Mostres

STAND N.º 7447

(Cap i cua)

No sols de sedes i tapissos, màquines d'escriure i alfombres, perfums i motors, viu l'home. Entenent-ho així, EL BORINOT ha contractat un stanc (un altre dia direm per on s'hi va) per mostrar-hi la broma marca EL BORINOT, registrada.

—Que t'hi enfilaries tu a aquesta casa, sense pujar l'escala?

—Sí. —Com? —Per l'ascensor.

SILUETES DE CIUTAT

Roselles ciutadanes

(a) ELS URBANS

Floreixen tot l'any, però a l'estiu,
sense cobertes que els colors amaguen
semblen enceses per un foc més viu,
que ni les ombres de la nit no apaguen.
Surten arreu, arreu, fins pels passeigs
sense enyorar l'espiga en les vessanes,
entre el brogit dels autos, i el fresseig
de tramvies, i cotxes, i tartanes.
Dintre l'urbs són enceses flamarades;
són guardians de carrers i cantonades;
són el bàlsam que calma la disputa.
I en el concert de la ciutat commosa,
són els mestres creguts, que mai fan nosa,
i porten l'ordre arreu amb llur batuta.

LL. DYER

DE LLUNY

EN sentir contar coses als qui han corregut les nacions del Centre i del Sud-Amèrica, a la boca se us hi fa aigua. Una aigua tota dolça i mel-melada que us dóna la sensació d'haver menjat tres unces de caramels llegítims de la Palma.

Diuen, ells, haver observat, amb gran sorpresa, com la gent qui va a raure en aquelles terres, fàcilment, deixen un ofici per a pendre'n d'altre, totalment diferent.

Un teixidor es posa de mosso de cafè; un comptable es lloga de *chauffeur* o un fabricant de mitjons comanda un batalló de la *guardia nacional*. Aitals improvitzacions meravellen els observadors trontollant-los el cervell i fent-los badar més els ulls que no pas si veiessin Mister Lloid Georges fent cabrioles en mig de la plaça de Sant Jaume.

C'est drôle—diu—que exclamà un francès, que res no te que veure amb el petulant crític madrileny qui signa amb idèntic cognom, els comentaris literario-polítics que sovint li insereixen certes revistes models de carrincloneria.

Sí, ben graciós resulta que allà els sabaters sàpiguen fer pà i els estanya-paelles dirigeixin un rotatiu.

Fins hom vacilla a creure çò que té devant els ulls, car la lògica no permet aquesta llei d'inversemblances. Però és així, malgrat l'esborronament i estupefacció consegüent que produeix veure un vulgar caça-llagostes enfilant-se a director del servei postal interior en una gran capital de república, i aguantar-hi entre'ls set i nou mesos.

MANELET.

Torneig d'estalvi

VOL fer-se un xic enllà, senyor Tomàs, que encara em podré aprofitar d'aquesta mica d'ombra?

—Vingui, vingui...—El senyor Tomàs es féu enllà. El senyor Peret va asseure's en un balancí deixant anar un

—Puff!!..... d'alleujament.

Feia un dia aclaparant de calor.

—Tot jo suo...—deia a mitja veu el senyor Tomàs,—fins sento que les dents se'm reblanegen.....

—No em parli, de les dents...

—En pateix, potser, senyor Peret?...

—Si, fan patir més del que es pensa. Ha vist vostè cosa més destructora? A mi que m'agrada construir, perquè jo tinc una ànima sensiblement inclinada a la política constructiva. I m'esveran els artefactes inventats per a la destrucció: bombes, U. M. N., dents.... .

—En aquests temps de crisi de subsistències, té raó, té raó... molta raó, senyor Peret. Jo, sobretot, que he de mantenir trenta mossos a la Granja...

—Oh, i jo, amb la gent del magatzem, que els peixo a tots quaranta.

Hi ha un moment de silenci. Després, amb veu més baixa encara, el senyor Peret continua parlant. Deixa anar la veu amb una lleugera bufera, i té un ventall a la mà, que no fa servir. En canvi el senyor Tomàs es venta, però pausadament; el senyor Peret diu:

—Quaranta, sí senyor, quaranta. Sort en tinc que procuro fer estalvis. Miri, el mes passat els vaig atipar amb sacs d'arròs avariat que em costaren quatre quartos...

—Oh, és clar, és clar. Jo també, què dimontri! Els he mantingut tant com he pogut amb unes mongetes corcades. El que les tenia, em regalà els sacs a condició que me les quedés...

—I així s'ha de fer, així. Però vaja, veig que vostè em guanya en això de l'estalvi... Quina peça n'hi ha, de vostè.

—Oh, fillet, s'ha d'estalviar tot, s'ha d'escatimar tot, s'ha de retallar tot...

Mentre deien això, els dos senyors, convertits en una mena de gelatina, tenien els ulls mig aclucats, assaborint aquella hora d'ombra, entre la cremor del dia, com si es trobessin dintre d'un bany maria.

El senyor Peret es sentia una mica enutjat per l'esperit refinat d'economia que havia manifestat el senyor Tomàs. L'anguniejava quedar enrera en un torneig d'estalviadors.

Passà una estona. L'ombra s'havia anat engrandint i cobria abastament els dos avariciosos.

El senyor Peret va tornar a trencar el silenci. Les paraules no eren en ell objecte d'estalvi, pel què es veia:

—Quin ventall més artístic que té, senyor Tomàs.

—Sí; me'l van donar a l'entrada d'un cine... Va molt bé. I em durarà anys, perquè miri, veu, em vento així, amb aquesta parsimònia, fent-lo anar suaument de dreta a esquerra i d'esquerra a dreta, perquè duri anys, perquè no es torci d'aquí, de la banda del mànec...

—L'admiro, senyor Tomàs...

—Però vostè en té un de ben nou també, senyor Peret...

—Oh, no, ja és vell. El vaig trobar al carrer...

—Doncs el conservava ben nou i flamant...

—Sí, oh, això sí. Però, sap el què faig? Perquè no se'm torci ni se'm rebregui, el mantinc així, de cantell davant del nas, veu?, i llavors, faig anar la cara d'una banda a l'altra...

Al senyor Tomàs se li van obrir la boca i, un xic, els ulls. Realment en el torneig d'estalvis havia vençut el senyor Peret.

RAFFLES

SEMBLANCES

—*Ja conec és fill de vostès, el noi. S'hi* arretira *molt. Sobretot l'abric, que té dels dos.*

Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

BIBLIOTECA PARTICULAR ESTANISLAU ROIG GINÉ — BARCELONA —

SETS I VUITS

La vida és plena de contrasentits. Com més Repúbliques es proclamen, més reis hi ha. Cada dia sentiu a dir de nous reis. Darrerament ha sortit el rei de la cocaïna... que ha estat empresonat a Londres.

Per l'Amèrica roden els reis del petroli; mort Huc Stinnes, és anomenat el rei del carbó, del ferro i de l'acer.

Bé: i el rei de copa, on és?

* * *

Durant l'any 1923 a França hi ha hagut 27.000 casaments de menys que l'any 1922.

Serà perquè les dones casades no poden votar, no volen elles deixar-se perdre aquest dret (com a Espanya)?

Ja ho veieu, quines perspectives!

* * *

Els soviets ho volen tot nou, fins en l'art de construir cases. No volen pedra, que fa burgès; no volen ciment armat, que fa militarista; no volen ferro, que serveix per fer cadenes pels esclaus. Volen que les cases siguin de vidre; ben transparents; perquè puguin ésser ben netes, i que hom pugui veure què passa a dins.

Ja, vaja: com s'ha fet aquí.

* * *

Va a demostrar-se científicament que els portuguesos van descobrir Amèrica molts anys abans de Cristòfol Colomb.

Només faltava això!

* * *

Una noia, veient una pellícula còmica, a Londres, s'ha mort de riure. Es veritat, senyors. I per tal hem d'anar amb compte a veure certes coses, i a llegir certs papers, com és ara diaris madrilenys; perquè no ens hi morim de riure, o de fàstic.

En això, com en tantes altres coses, EL BORINOT és de tota confiança. Proveu-ho!

* * *

D'una interviu del senyor Primo de Rivera a "Le Figado" de París:

—Compteu abolir la censura aviat?, el periodista li pregunta. Ell respon:

—"No, pel moment no penso a suprimir la censura. En opinió de tothom és molt lleugera. Acceptem les controvèrsies, respectem totes les idees, no ataquem cap doctrina".

* * *

Un pobre noi, en un poble de Portugal, ha mort en un calderó de llet bullent.

Cosa que no passaría aquí; senzillament perquè... ai! ¿a on és la llet?

Aquí, si és cas, moriría ofegat en aigua... i encara bruta; que n'hi ha molta.

I no parlem per l'Ajuntament.

* * *

Una altra vegada hi ha hagut eleccions. Eleccions municipals. Han sortit elegits 15 regidors. Per gran majoria, més ben dit, per unanimitat.

* * *

—Te'n recordes d'aquells te
—El què recordo és el pave

Carbassa,

Ai carbassa, carbasseta;
¿de quin do t'han fet present,
que serveixis, la pobreta,
de riota de la gent?

Prou ta mare carbassera
s'escarrasa a fer bonic,
i t'enlaira la primera,
i et contempla dia i nit,

mentre tu t'esgrogueeixes
en la solitud de l'hort,
on pengim-penjam gaudeixes,
beneint la teva sort.

UAB Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

el Pavo republicano?
avo encara no l'he vist.

arbasseta...

—Ves, que em vinguin al darrera,—
vas pensant amb els teus fums,
—filla d'una carbassera
i enfilar-me tan amunt!—

Maleït, oh, món de mones;
no poder canviâ el nord;
ja que totes les persones
saben ton destí d'aprop!

Ai carbassa, carbasseta,
que sols ets bona pel porc!

SARAGATA.

Mr. Coolidge, president de la República dels Estats Units, ja no dóna a ningú la mà: estrènyer la mà escursa la vida.

I estrènyer la mà a segons qui, pot escursar la vida, i, demés, omple de vergonya, i taca. I crema. I deshonra. Entesos.

* * *

El nostre director ha estat a punt d'ésser regidor de Barcelona. Li han ofert el càrrec. La raó és clara.

Fent regidor el senyor García Anné, varen comprendre de seguida que amb el representant de la *gaseta dels mort i dels ninxos*, (que és la Vanguardia, lectura predilecta de persones d'edat, i de la qual el senyor García és redactor), amb tal representant, l'Ajuntament corre perill d'esdevenir una cosa no sols trista (trista ja n'és), sinó fúnebre.

Aleshores per compensar-ho varen pensar:— Calla, el director d'EL BORINOT ens podría servir per fer la contrapartida.

Però el nostre director diu que no està per bromes. Que de bromes, prou que els en farà En Nualart, per exemple.

* * *

CULTURA POPULAR

Llegim en un diari de Madrid, que un tal José Muñoz "mozo de estoques" (art de la toreria) en passar el Sant Crist d'una processó, s'agenollà, i "en medio de hondo silencio", entonà:

Padre mío de Jesús,
te lo pido de rodillas:
que cojan a los asesinos
del expreso de Sevilla".

* * *

Llegim el títol d'una nova comèdia, que fa així: —"Alba, día, noche".

Però a nosaltres no ens la claven. Això no és una comèdia, això és una clau per despistar.

Vol dir que l'Alba, *de la noche a la mañana*, ens compareixerà més radiant que mai.

També vol dir que l'Alba és tan diferent de l'alba, com de la nit el dia.

I encara vol dir altres coses, que amb la bifurcació de la U. M. N. anirem veient.

* * *

Ens diuen que a Igualada van sortint la mar de coses aigualides. Republicans de tota la vida aigualits davant d'una varena; filadors d'or, o sigui, orfila, que la qüestió és... filar... sigui amb l'aigua que sigui; caramelles que davant d'una pometa se'ls aigualeix la boca; l'Ateneu que... ara sí que se li podria dir on-aneu, homes, on-aneu... a veure si ara que la "cultura" us ha tret la llana del clatell, us hi creixerà el godó.

En parlaré? En parlaran?

* * *

L'Aragay n'ha fet una de les seves... és un xicot de "cuidado". En els temps que correm, com si no estéssim prou exposats a mil entrebancs, ell obre una exposició de pintures.

Es veu que té ganes de fer-s'hi veure... i de fer-s'hi diners (que en farà molts; perquè en qüestió de pintures, té molt bona pinta).

Biblioteca de Comunicació
Hemeroteca General

ELS · TIPUS DE · LA · SET MANA

Els vells

RESSONA encara pels aires el cant triomfal de l'himne feixista "giovinezza, giovinezza", joventut, joventut! Esclata el mes de maig, que és joventut. S'anuncien els Jocs Florals, festa de flors, de poesia, d'amor, de joventut. Acaba de passar Sant Jordi, amb son corser, enardint la joventut.

Es estrany que en aquest ambient així farcit de joventut, hagi estat celebrat l'homenatge a la... Vellesa.

Certament la vellesa dóna, aquests dies, una tal munió de fets, que no sabem resistir a posar els vells tipus de la setmana.

Aneu comptant: compleix els seus 80 anys Anatole France; és homenatjat per tot França (és clar, la família!) i per tot el món.

Angel Guimerà, també amb la seva bona vuitantena, és designat representant de Catalunya en l'associació internacional del Pen Club (Pich i Pon en diu "Pencu").

Just el diumenge de Pasqua a Viena es casen una dona (Sofia) de 77 anys, amb un home (Miquel) de 81, que s'havien conegut i enamorat l'any 1864. Verament, un bon Miquel.

Mor en una vileta francesa M. Saint Price, als 105 anys, periodista; el periodista més vell del món. Escrivia, fins a última hora, en una revista anomenada *L'Abella d'Oise*; mor com l'abella, després d'haver pisat.

Es casen a Suïssa un parell de nuvis després de 42 anys de relacions; i és que ell, abans de casar-se, volia esdevenir milionari; ho aconseguí, bon profit.

Mrs. Jacobine Neuhardt, la dona més vella dels Estats Units, que té 110 anys, se'ns mostra fresca com unes Pasqüetes, i ens dóna consells per viure amb salut i allargar la vida. Bon sol, diu, bons aires, i no encaparrar-se en les bestieses de qualsevol tronat cusí.

La feliç i tendra parella de nuvis, d'Espluga de Francolí, casats no fa gaires setmanes, (un home de 84 anys, amb una donzella de cinquanta i tants) diumenge de Pasqüetes, en plena lluna de mel anaren a Montserrat.

Ciceró, quan escriu l'elogi de la vellesa, reserva per als bells els plaers de la naturalesa del camp, el poètic conreu de la terra, amb sos arbres i plantes; com qui diu: sí, vaja; els vells, anar tirant, i donant tombs al sepulcre.

Pot anar dient Ciceró! Els fets el desmenteixen. Els fets demostren, pels casos que hem assenyalat, que els vells fan alguna cosa més que arreconar-se a un cantó de l'hort o de la vinya, i veure com surten les espigues o els pàmpols. Els vells són els homes del dia.

Ha passat a la història allò de: als vells, sopes i caldo, xocolata i draps calents; els vells, jo ho veieu, ho mouen tot, s'imposen, triomfen; són ardits, i arriscats, i valents; escometen la vida d'una manera que els anomenats joves no saben fer. Els vells es casen, encenen la sang de llur vida, es llencen a la lluita amb gosadia; cosa que no fan els joves, que solteregen, tenen por, s'espanten i s'arroncen... considerant l'augment de preu de les subsistències! Els vells deuen somriure per sota el nas, pensant: quina joventut! Bah, joventut de mongeta tendra.

TANTSEVAL

CRAB Hemeroteca General

La nostra Exposició

Amb destí a l'exposició de publicacions periòdiques, romansos, prospectes, auques, de cent anys a aquesta banda, hem rebut les següents.

En Gabriel Castellà Raich, d'Igualada, ens tramet: L'Art del Pagès (Barc.), Pequeña Gaceta del Régimen Local (Barc.), Portaveu del Patronat General de Beneficència (Hospitalet de Ll.), Lo Pensament Marià (Mataró), El Lliri de Sant Lluís (Clot), Igualada en el Bruch (Igualada), L'Ateneu i El Ateneo (Igualada); tot del 1900 ençà.

En Salvador Sabater Oliver, de Sabadell, ens tramet: La Veu del Montserrat (Vich, 1879), La Vespa (Barc. 1882), L'Avi Vell (Barc. 1882), Lo Bon Cristià (Barc. 1883), Lo Bon Catòlic (Barc. 1883), Lo Martell (Barc. 1883), Lo Mestre Titas (Barc. 1886). I també Suap Shot of the British fleat (una mena d'auca amb motiu de la visita de l'esquadra anglesa a Barcelona).

En Basili Puig Aguilar, de Ripoll, ens tramet: El Catllar, La Lluna riu, ambdós de Ripoll, dels temps d'ara; més onze prospectes i romansos.

En Climent Vidal i Pons, de Barcelona, ens tramet: La pagesia (Manresa), Butlletí Concurs Fotografia (Manresa); més dos prospectes (any 1905).

En Ramon Rucabado ens tramet uns exemplars del Diario de Barcelona de l'any 1797.

Havem rebut, també, L'Avi Muné, de Sant Feliu de Guíxols, cinc edicions diferents; La Voz del Noya. d'Igualada; Saba Nova, de Rubí; Revista Franciscana, El Jardín Seráfico, de Vich; El Cordó de Sant Antoni, de Berga.

Encara, el doctor Joaquim Danés, d'Olot, ens ha tramés un seu treball imprès sobre l'exposició bibliogràfica de la premsa olotina, celebrada a Olot pel setembre de l'any 1914.

Hem de donar compte de moltíssims altres periòdics rebuts.

També d'onarem, aviat, compte de notícies interessantíssimes.

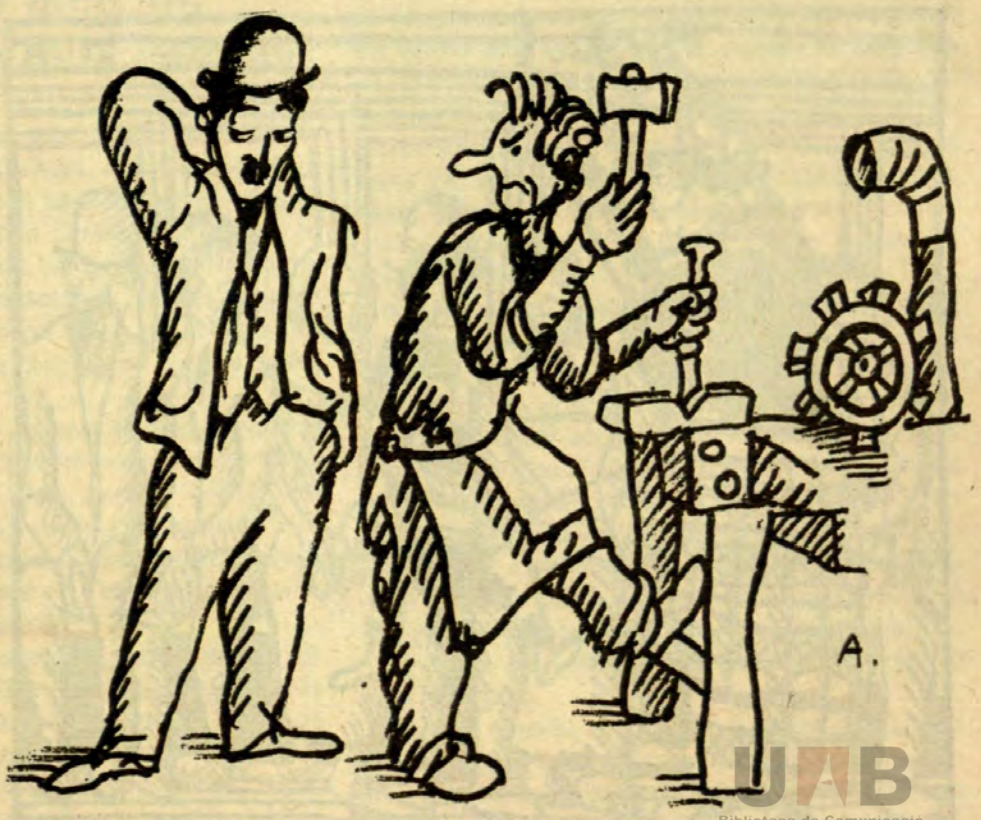
Tot fa preveure que l'Exposició, que podríem anomenar renaixentista, serà un acte verament gran i transcendental.

Atothom moltes gràcies!

Olé la ciència

O esplèndit segle vint
que tantes invencions vas descobrint!
Ja tenia raó aquella vella
de no voler morir,
car cada jorn una altra meravella
de la testa dels savis fa sorgir!
Si se'n veuen de coses
extranyes, misterioses
que al vulgus no iniciat omplen el cap
i això que la meitat tan sols en sap!
D'admiració em moro
sentint des de París cantar un lloro
per medi de la mai prou admirada
radiotelefonia
que per tota nació civilitzada
tan coneguda és avui en dia.
Mes no sols és en les nacions susdites,
car també entre els hindus i entre els semites
i fins aquí mateix
tal invenció es coneix.
No cal que anem més lluny, a Barcelona
tenim fa molta estona,
(o millor dit, d'estones en fa a mils)
a tot arreu, telèfons sense fils.

RAU RAU.

UNA DE DUES

— No pot ésser festa del treball. Si és festa, no és treball! Si és treball, no és festa.

UAB Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

ENTRE NAS I ULLS

Hi ha en el món coincidències que fan rodar el cap. Però el fet que jo entengui el dialecte de les rates i la seva escriptura no és una coincidència. Els meus treballs em costa. Entenc les rates i entenc els seus escrits. Comprenc que una tal afirmació ha d'estranyar-vos i no obstant no hi ha res més cabal. He fet durant 15 anys vida de cloaca i entre el soroll sort del subsol ciutadà he pogut arribar a desxifrar l'enigma d'aquest xisclet agut i persistent que forma els del idioma de les cloaques. Les primeres paraules que vaig entendre foren set i fam, car sempre precediren l'acte de beure i de menjar i mai foren pronunciades després.

Així als 95 anys he arribat a comprendre els secrets d'aquestes bestioles. ¡Són sàbies, amics! He hagut a la fi de rendir-me davant de la seva paraula,millor diria, de la seva eloqüència.

Ara, penso en justícia que són de *calibre*, i podrien formar un bon consell en qualsevulga de les nostres actuals institucions de govern.

Hem dol, però, que aquesta ciència meva que em descobreix els secrets de les rates no hi hagi aclarit les intervencions dels *rateros* ni hagi per tant pogut conservarme la cartera en el seu lloc un dia no pas dels més feliços ni gaire llunyà. Es a dir, no era cartera, era bitlleter; i el seu contingut corresponia exactament a la darrera denominació.

Això s'escaigué a passar-me en el tramvia, i d'aleshores ençà cada vegada que hi pujo en marxa, l'embrantzida em porta invariablement a topar de nassos amb aquell lletreret magnífic que diu:

CUIDADO CON LOS RATEROS

Una vegada se'm presentà l'avinentesa de baixar als corredors del Metropolità per admirar-ne les obres. Vaig seguir molt tros a peu, del curs que seguiran els futurs trens subterranis; però, en un lloc, el curs coincidia amb una d'aquestes grans cloaques nostres que s'emporten al mar una part, encara que insignificant, de la nostra immundícia ciutadana. La seva capacitat fóra insuficient, de molt, per a engolir-la tota, sobretot en l'actualitat.

Vaig treure el cap per una obertura que unia el túnel metropolità amb la cloaca, i molta més estona l'hi hauria tingut, si el meu nas no em formés una part integral amb el seu respectiu olfat. Confesso que els ulls se'm mantenien curiosos, però el nas no.

I el que són, encara, les coincidències! Amb la llambregada rapidíssima que el meu nas va permetre em fou fàcil de veure multituds d'aquestes bestioles del morro fi, de les quals conec la parla i l'escriptura. La meva curiositat era quasi satisfeta del tot, quan vaig distingir en el mur d'enfront de la cloaca un lletreret similar al que tan sovint llegeixo en els tramvies. Convenientment traduït, el lletreret deia així:

CUIDADO CON LAS RATERAS

UN NOI BEN EDUCAT.—Vol seure, senyora?

MARTELL

UAB Biblioteca de Ciències Socials i Hemeroteca General

EXCÉS DE CORTESIA

Dispensi, senyoreta, si li dono l'esquena.

Algunes recomanacions útils, si més no, per la cria dels conills

DAVANT de la proximitat quasi imminent de l'Exposició d'Avicultura, que s'estrenarà, a menys d'un ajornament a una suspensió, el mes que ve, nosaltres no volem perdre l'avinentesa de donar als nostres lectors i als nostres subscriptors l'ocasió de lluir-se, aprofitant els nostres consells sobre la cria d'aquesta mena d'aus, i en dir aus ens referim als conills i ens permetem aquesta petita llicència poètica.

Molt s'ha escrit sobre aquests animals, cosa que nosaltres havem cregut sempre contraproduent. La timidesa dels objectes dels nostres estudis, fa que un excés de textos, que massa parlar d'ells, que cridar massa l'atenció damunt d'ells els esveri i els llenci per camins per on l'erudició és absolutament inútil per seguir-los.

Cal, de moment, no esverar el conill amb un excés de ciència. Les ulleres de carei, els cabells llargs, els llibres voluminosos, sobretot usats en moviment, no són els utensilis més a propòsit per captar-se les simpaties d'aquestes bestioles i convèncer-les que desenrrotllin llur vocació nodritiva.

El frac i altres peces llargues, encara que molt elegants, no són exigides, en rigor, per dedicar-se a aquesta aristocràtica tasca. En canvi, si l'operador posseeix un bon camp d'herba, no ens cansarem de recomanar-li que per cebar-lo dongui la preferència a aquests animalets i no pas a la facultat de Filosofia i Lletres, per nova que sigui, i encara que sempre guardant-li tots els respectes, i fins el camp—un cop els conills hagin donat mostres de avietat.

D'aquesta manera, els conills, en veure's preferits als universitaris, engreixaran de satisfacció i es posaran en les millors condicions per reproduir-se.

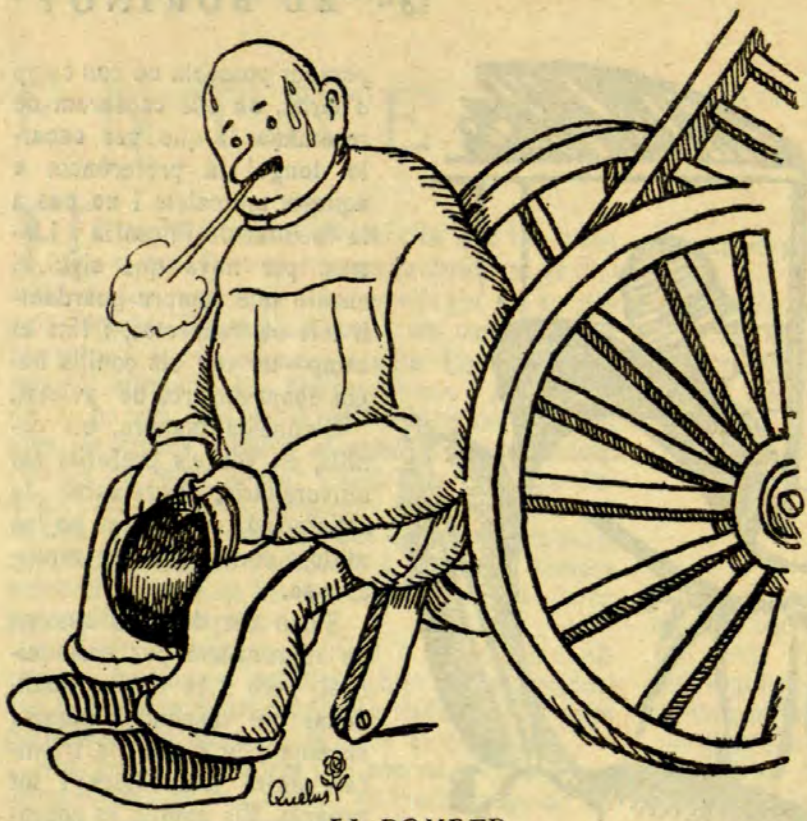
S'han fet diversos assaigs de reproducció per carioquinesi, però a la fi s'ha abandonat per dispendiós aquest sistema i la rutina ha triomfat contra tota lògica i tot progrés. Els conills es reprodueixen, doncs, per... reproducció, i un cop reproduïts, el que se'n diu reproduïts (i no ens cansarem d'insistir en aquest punt) començarà la cria pròpiament dita, que es fa, com pot suposar-se, amb llet de vaca, o bé de cabra, encara que aquesta és més cara. Alguns manipuladors han intentat fer la cria amb llet de conilla. Aquest sistema, que ha resultat sempre esclatantment ruïnós és un assaig notable de justícia distributiva; però ha fracassat sempre degut a les grans dificultats amb les quals es topa per trobar llet de conilla, garantitzada, s'entén, a les lleteries. Aquests inconvenients s'obvien desmamant aviat els conillets i acostumant-los a menjar de bona hora all i oli, cebetes, patates i alguna fulla de llorer, es a dir, acostumar-los de petits a l'estofat perquè un cop grans no els vingui de nou, cosa que ofereix, per al consumidor, el gran avantatge d'una major compenetració entre els diversos elements que integren el fatal destí del conill i una minva en la racció de remordiments. Si l'avicultor al qual ens dirigim té un veï que es dedica a la mateixa indústria, pot augmentar en gran manera el rendiment del seu corral dedicant-se a la reproducció per generació espontània les nits sense lluna.

El conill de bosc es cria quasi exclusivament amb perdigons.

Ambdós conills, el casolà i el bosquetà, són molt estimats a tots els restaurants de segon ordre, per donar el *bouquet* característic a la carn de gat, d'una qualitat infinitament superior.

EL CAVALLER TÍMID

Biblioteca de Comunicació Audiovisual

EL BOMBER

—Amb tant pujar i baixar escales, i amb la calor que fa, si no vaig a pendre banys aviat, sóc home a l'aigua!

L'OLLA

Quina olla, al Teatre Intim! Ve't aquí que en la primera sessió ens donen una comèdia, anomenada l'Olla, escrita fa uns dos mil anys, que talment sembla d'ara. Anem veient que al món no hi ha res de nou: que de nyèbits, ases, lladres i traïdors, n'hi ha hagut sempre. I de gent d'olla, que s'aprofita, n'hi ha hagut sempre. Ja ho dèiem, que l'Adrià Gual tenia un nas que Déu n'hi doret; i que, tot íntim, tot íntim, les va fent. Xoquem-la, Gual: molt bé amb *l'Olla*... i si la poguéssim trencar pel cap d'algun olla, millor.

I escolteu: aquelles magnífiques bastonades del tercer acte ¿que no es podrien repartir en algun altre lloc?

EL CRONISTA DE SOCIETAT

L'all-i-oli de Sabadell

Aquest poble, és, potser, el poble més inquiet d'Europa. Mai no sap arrossegar-se per més que vulgui. El seu nervosisme el posa frec a frec de la neurastènia. Mireu que tot just haver començat l'escatiment del domini de l'ermita de la Salut i ja anar-hi a fer una arrossada amb xampany és cosa de no dir. Tothom hi assistí de gorra, com que sigués dia de festa. Les cassoles eren flairoses i els serafins hi dansaven en honor a la tradició. Els brindis eloqüents glosant els temes «la Salut i els bons aliments», «més val la Salut que tot», «a la Salut del poble» i «val més aquí que a cal apotecari».

Hom diu que de sis mesos ençà els comptes de menjars pugen una borratxera de centes pessetes; i més pujarien, de no haver baixat les subsistències. Després la gent es queixa de crisi industrial, i que si l'Ajuntament recapta els impostos massa crescuts. Fort, més que fort; que fossin abstemis, els sabadellencs, i no patirien les indigestions de tant d'*arròs* amb *gorra*.

* * *

Preparatius d'un cop d'armes

Una colla d'exaltats es va reunir, va celebrar Junta en societat legalment constituïda per tractar de la manera de dur a terme una revolta, un cop d'armes. La sessió es tenia en tota regla. Sembla natural que per parlar d'un tema de conspiració haurien hagut d'escollir un lloc secret i fer-ho ben clandestinament. Però la veritat és que per assegurar l'eficàcia del cop, els revolucionaris volgueren dur les coses amb totes les de la llei; fins havien demanat l'oportú permís al Govern civil.

Una vegada reunits, després de llegida i aprovada l'acta de l'anterior sessió, començaren els recomptes de forces, de personal i d'armament de què cadascú podia disposar.

El president anava preguntant, els individus anaven responent, el secretari apuntava.

L'un tenia un timbal, que era de fira, però era d'aquells temps ai! que fins els objectes de fira semblaven de debò—i que podria servir per tocar a diana. L'altre oferia una espingarda, l'altre, un rifle; l'altre, una pistola de dos canons... Cadascú, més o menys tímidament, hi deia la seva, la conversa es posava animadíssima, les galtes s'havien encès d'entusiasme.

Només un romania com allunyat, esmunyit, silenciós en un recó sense llum, molt dissimulat, que a penes no es veia.

Per fi el president se li gira:

—Ei! i vós, company, què teniu? Totes les mirades de l'assemblea es juntaren en l'individu del recó. Es féu un gran silenci. El bon home respongué, amb la major decisió i serenitat:

—Jo ja tinc el lloc per amagar-me. W.

RESPONEM

(No tornem els originals)

J. del V.—L'apassionament no ha pogut passar. Toqui altres temes. Va bè. Ja veu que amb molt de gust.

(«Un home feliç», impossible).

A. G.—La presó d'una regina: no ha pogut passar. Trameti'ns alguna altra cosa més curta, i tirant a festiu. Molt bé.

Ja-en-torno.—Fillet!.. no ha pogut passar. Faci altres coses, que ens agrada (però més curtet).

Frick.—Es massa clar... Doni'ns altres coses, que vostè pot fer-ho (i procuri de fer-hi brometa).

Ll. Dyer.—Va bé; vinguen d'altres.

Redis.—Impossible, senyor. I pot comptar si ens sap greu!

Joan David.—No ha passat.

El noi petit d'Arrahona.—Arribat tard.

TIP. ALTÉS

Proveu-la i no en gastareu d'altra

Treballs de Pelleteria

Mercè Juncà de Rahola

Especialitat en articles de luxe

Confecció ben feta i a bon preu

Menéndez Pelayo, 123, 1.r, 1.a

BARCELONA (G).

TEATRE CATALA ROMEA

UAB
Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

Any II - Núm. 23
1 de maig 1924
Subscripció:
Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp.ª a l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

« La misteriosa T. S. F. »